AFTER THE CRACK

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΚΑΤΩΦΛΙ 5

Μετά τη ρωγμή

Υπάρχουν εκφράσεις που χρησιμοποιούμε ελαφρά τη καρδία.

«Νιώθω αναγεννημένος.»

«Ξεκίνησα από την αρχή.»

«Ήταν μια καινούργια ζωή.»

Συνήθως είναι μεταφορές.

Σχήματα λόγου.

Κομψοί τρόποι για να περιγράψουμε μια αλλαγή.

Ύστερα υπάρχουν στιγμές όπου εκείνες οι λέξεις παύουν να είναι συμβολικές.

Και γίνονται κυριολεκτικές.

Για πολύ καιρό φανταζόμουν τη ζωή σαν μια συνεχή γραμμή.

Με σκαμπανεβάσματα.

Με επιταχύνσεις και επιβραδύνσεις.

Με επιτυχίες και προβλήματα.

Πάντα όμως την ίδια γραμμή.

Πάντα το ίδιο ταξίδι.

Ύστερα ήρθε η μέρα που κατάλαβα πως μια ζωή μπορεί να διακοπεί χωρίς να πεθάνει το σώμα.

Μπορεί να διακοπεί μια θεώρηση του κόσμου.

Μια ταυτότητα.

Μια βεβαιότητα.

Ένα σχέδιο.

Μια εικόνα του εαυτού σου.

Κι όταν συμβαίνει, ο άνθρωπος που βγαίνει από την άλλη πλευρά δεν είναι ποτέ ίδιος μ' εκείνον που μπήκε.

Στην αρχή προσπαθείς ν' αντισταθείς.

Προσπαθείς να σώσεις ό,τι μπορεί να σωθεί.

Να επιδιορθώσεις.

Να ξαναχτίσεις.

Να επιστρέψεις στην κανονικότητα.

Είναι μια φυσική αντίδραση.

Το ίδιο έκανα κι εγώ.

Ήθελα να ανακτήσω τη συνέχεια.

Ήθελα να ξαναδέσω ό,τι είχε σπάσει.

Ήθελα να γυρίσω στο πριν.

Έπειτα κατάλαβα κάτι δύσκολο να το δεχτείς.

Το πριν δεν υπήρχε πια.

Και ήταν μάταιο να το κυνηγάς.

Αυτό είναι ένα από τα πιο ακριβά μαθήματα της ζωής.

Γιατί απαιτεί ένα μικρό πένθος.

Το πένθος γι' αυτό που ήμασταν.

Μιλάμε συχνά για τους ανθρώπους που χάνουμε.

Πολύ λιγότερο για τις ταυτότητες που χάνουμε.

Κι όμως κι αυτές αξίζουν μια κηδεία.

Υπάρχει η στιγμή που παύεις να είσαι ο γιος που ήσουν.

Ο επαγγελματίας που ήσουν.

Ο άντρας που ήσουν.

Η γυναίκα που ήσουν.

Υπάρχει η στιγμή που μια εκδοχή μας ολοκληρώνει το έργο της.

Και δίνει τη θέση της σε κάτι άλλο.

Όταν πέρασα εκείνη την εποχή, δεν το κατάλαβα αμέσως.

Νόμιζα ότι ήταν μια κρίση.

Μια παρένθεση.

Ένα ατύχημα.

Μόνο αργότερα κατάλαβα ότι περνούσα μια μεταμόρφωση.

Η διαφορά είναι τεράστια.

Μια κρίση είναι κάτι που εύχεσαι να τελειώσει.

Μια μεταμόρφωση είναι κάτι που σε αλλάζει για πάντα.

Θυμάμαι μια περίοδο που κάθε βεβαιότητα έμοιαζε μετέωρη.

Οι παλιές απαντήσεις δεν λειτουργούσαν πια.

Τα παλιά εργαλεία έμοιαζαν ανεπαρκή.

Ακόμη και κάποιοι στόχοι έχασαν το νόημά τους.

Ήταν μια αίσθηση που σε αναστάτωνε.

Σαν να περπατάς σε ένα γνώριμο τοπίο και να ανακαλύπτεις ότι όλοι οι δρόμοι έχουν αλλάξει κατεύθυνση.

Για ένα διάστημα προσπάθησα να προσανατολιστώ με παλιούς χάρτες.

Δεν βοήθησε.

Γιατί είχα αλλάξει εγώ.

Οι χάρτες δεν ήταν λάθος.

Ήταν ξεπερασμένοι.

Αυτό συμβαίνει στις μεγάλες μεταβάσεις.

Τα προβλήματα δεν έρχονται μόνο από τον κόσμο που αλλάζει.

Έρχονται από το ότι συνεχίζουμε να τον ερμηνεύουμε με μάτια που ανήκουν στο παρελθόν.

Έπειτα, αργά, κάτι επανευθυγραμμίζεται.

Δεν συμβαίνει σε μια μέρα.

Δεν συμβαίνει σε μια εβδομάδα.

Συμβαίνει μέσα από εκατοντάδες μικρές προσαρμογές.

Μέσα από νέες συνειδητοποιήσεις.

Νέες προτεραιότητες.

Νέες ερωτήσεις.

Ένα πρωί ξυπνάς και συνειδητοποιείς ότι παρατηρείς την πραγματικότητα διαφορετικά.

Τα ίδια πράγματα.

Με άλλα μάτια.

Τότε άρχισα να καταλαβαίνω το αυθεντικό νόημα της αναγέννησης.

Δεν συνίσταται στο να ξαναγίνεις νέος.

Δεν συνίσταται στο να εξαλείψεις τον πόνο.

Δεν συνίσταται στο να σβήσεις τα λάθη.

Συνίσταται στο να δημιουργήσεις μια νέα σχέση με ό,τι έχει συμβεί.

Με τις πληγές.

Με τους φόβους.

Με τις απώλειες.

Με τις ευκαιρίες.

Με τον ίδιο τον χρόνο.

Η δεύτερη ζωή δεν γεννιέται από την άρνηση της πρώτης.

Γεννιέται από την ενσωμάτωσή της.

Ό,τι υπήρξες συνεχίζει να υπάρχει.

Δεν κυβερνά όμως πια το παρόν.

Γίνεται εμπειρία.

Γίνεται μνήμη.

Γίνεται οικοδομικό υλικό.

Πολλοί άνθρωποι φαντάζονται την αναγέννηση σαν θεαματικό γεγονός.

Εγώ τη βίωσα διαφορετικά.

Σαν αργή ανοικοδόμηση.

Ένα τούβλο τη φορά.

Μια σκέψη τη φορά.

Μια απόφαση τη φορά.

Συχνά μέσα στη σιωπή.

Συχνά χωρίς κοινό.

Συχνά χωρίς να προσέξει κανείς τι συνέβαινε.

Κι όμως συνέβαινε.

Στο βάθος των πραγμάτων.

Με τον καιρό άρχισα να κοιτάζω τους άλλους ανθρώπους διαφορετικά.

Κατάλαβα ότι σχεδόν όλοι ζουν περισσότερες από μία ζωές.

Όχι απαραίτητα περισσότερες βιολογικές υπάρξεις.

Περισσότερα εσωτερικά κεφάλαια.

Περισσότερες ταυτότητες.

Περισσότερες μεταμορφώσεις.

Κοιτάζουμε ένα πρόσωπο και φανταζόμαστε συνέχεια.

Πίσω όμως από εκείνο το πρόσωπο μπορεί να υπάρχουν πέντε, δέκα, είκοσι διαφορετικές εκδοχές του ίδιου ανθρώπου.

Όλες αληθινές.

Όλες επέζησαν.

Όλες αναγκαίες.

Ίσως γι' αυτό η συμπόνια γίνεται πιο σημαντική με την ηλικία.

Γιατί μαθαίνουμε να σεβόμαστε τις αόρατες μάχες των άλλων.

Καταλαβαίνουμε ότι κανείς δεν είναι μόνο αυτό που φαίνεται.

Ο καθένας κουβαλά μέσα του μια ιστορία από καταρρεύσεις και ανοικοδομήσεις.

Από απώλειες και αναγεννήσεις.

Από συμβολικούς θανάτους και νέα ξεκινήματα.

Κοιτάζοντας πίσω, δεν εξιδανικεύω εκείνη την περίοδο.

Δεν εύχομαι να την ξαναζήσω.

Ήταν σκληρή.

Μπερδεμένη.

Κάποιες φορές οδυνηρή.

Αναγνωρίζω όμως την αξία της.

Γιατί από εκείνη τη μεταμόρφωση γεννήθηκε κάποιος που δεν υπήρχε πριν.

Κάποιος πιο συνειδητός.

Πιο προσεκτικός.

Πιο ανθρώπινος.

Ίσως λιγότερο σίγουρος.

Πολύ όμως πιο αυθεντικός.

Κι αυτό είναι το κομμάτι που μετράει.

Στο τέλος του δρόμου, όταν παρατηρώ τη διαδρομή που διάνυσα, δεν βλέπω μία μόνο ζωή.

Βλέπω τουλάχιστον δύο.

Η πρώτη χτισμένη πάνω σε προσδοκίες.

Η δεύτερη χτισμένη πάνω στην κατανόηση.

Η πρώτη επικεντρωμένη στο να κάνει.

Η δεύτερη πιο προσηλωμένη στο να είναι.

Η πρώτη πεπεισμένη ότι ήξερε.

Η δεύτερη πρόθυμη να ακούσει.

Γι' αυτό, όταν μιλάμε για δεύτερη ζωή, δεν υπάρχει καμία υπερβολή.

Δεν είναι μια ποιητική φράση.

Δεν είναι μεταφορά.

Είναι η διαπίστωση ενός γεγονότος.

Γιατί υπάρχουν στιγμές που δεν αλλάζουμε απλώς κατεύθυνση.

Αλλάζουμε ύπαρξη.

Κι όταν συμβαίνει αληθινά, μια δεύτερη ζωή δεν είναι μεταφορά.

Είναι ό,τι μένει αφού η πρώτη έχει διδάξει όλα όσα μπορούσε να διδάξει.